

community

The New Apostolic Church around the world

04/2025/LT

Širdies kalba

Leidyklos skiltis
Daryti gera kiekvienoje
situacijoje

Pamaldos
Tiesos Dvasia

Doktrina
Atgaila – atsivertimas
išganymo kelyje

New Apostolic Church
International

■ Leidyklos skiltis

- 3 Daryti gera kiekvienoje
situacijoje

■ Pamaldos

- 4 Tiesos Dvasia

■ Regioninė dalis

- 10 Krašto apaštalo S. Pöschel
pamaldos Lietuvoje

■ Vaikų kampelis

- 12 Jėzaus gimimas
- 14 Svečiuose pas Jošua
Gernsyje (Normandijos salos)

■ Doktrina

- 16 Atgaila – atsivertimas
išganymo kelyje

■ Pasaulio naujienos

- 20 Meilėje. Pasitikėjime.
Su Dievu.

Daryti gera kiekvienoje situacijoje

Esi pašauktas daryti gera –tai galbūt yra lengviau tuomet, kai gali mėgautis gražiu ir geru gyvenimu. Kai kurie žmonės šiuo metu taip nesijaučia, galbūt jie nerimauja dėl savo sveikatos, vaikų, šeimos arba galbūt turi finansinių problemų ar problemų darbe. Ir vis dėlto kiekvienas yra pašauktas daryti gera.

Jėzus ateina ir sako tam, kuris turi problemų bei rūpesčių: „Aš esu čia, nesijaudink. Aš pasirūpinsiu tavimi, aš tau padėsiu. Bet prašau, net ir šiomis sunkiomis dienomis galvok apie savo išganymą. Nepamiršk savo pašaukimo, išganymas turi būti tavo prioritetas. Ir stenkis, net ir šiomis sunkiomis dienomis, šioje ypatingoje situacijoje, nepaisant visų rūpesčių: daryti gera.“

Kai kurie tikėjimo broliai ir seserys šiuo metu jaučiasi neužtikrintai. Galiu tai suprasti. Kai patiriama tiek sukrėtimų pasaulyje ir visuomenėje, šiek tiek jaučiamas neužtikrintumas. Kai kurie netgi bijo to, kas ateityje gali

įvykti, ir svarsto, kas bus toliau. Jėzus ateina ir pas jus bei sako: „Aš čia, nesijaudink. Aš viską kontroliuoju. Aš įvykdysiu savo planą. Aš užbaigsiu savo kūrinių. Aš atliksiu kas man pavesta. Bet prašau, galvok apie savo išganymą ir nepamiršk, kad esi pašauktas daryti gera.“

Širdingi linkėjimai, Jūsų

Jean-Luc Schneider

Nuotrauka: Tarptautinė NAB

Tiesos Dvasia

Nuotraukos: Simon Kisselbach, Frank Schult/Vakary Vokietijos NAB

Vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider per Sekminės laikė pamaldas Vysbadene (Vokietija)

Jono 16,13:

*Kai ateis toji Tiesos Dvasia,
jūs ji ves į tiesos pilnatvę.*

Per Sekminės Dievas, Šventoji Dvasia, apsireiškė žmonijai. Išliejus Šventąją Dvasią, išsipildė ir Jėzaus mokiniams duotas pažadas. Jis išpranašavo ir pažadėjo jiems, kad atsiųs Guodėją, kuri juos palaikys, padės ir ves. Nuo Sekminių Dievas, Šventoji Dvasia, aktyviai veikia Kristaus bažnyčioje, skelbdama Dievo tiesą – pirmiausia ten, kur veikia apaštalų tarnystė. Šventoji Dvasia kalba tiesą ir veda mus į tiesą. Šventoji Dvasia mums sako tiesą apie Dievą. Šventoji Dvasia liudija apie Jėzų Kristų. Šventosios Dvasios liudijimas yra gana aiškus ir paprastas: Jėzus Kristus yra tikrasis Dievas. Kas mato ir girdi Jėzų Kristų, tas mato ir girdi Dievą. Dievas tikrai yra toks, koks buvo Jėzus Kristus. Žinoma, Dievas apsireiškė kūrinijoje. Jis apsireiškė Senajame Testamente. Tačiau tikrąją Dievo prigimtį galima atpažinti tik žodžiuose, darbuose, Jėzaus Kristaus prigimtyje.

Mane visada liūdina suvokimas, kad daugelis krikščionių vis dar mato Dievą tokį, koks jis apsireiškė Senajame Testamente. Griežtą Dievą, kuris nustato taisykles. Baudžiantį Dievą, kuris žudo tuos, kurie nėra jo pusėje. Prašau, mieli broliai ir seserys visame pasaulyje, tai nėra mūsų Dievas! Mums yra aišku: tikrasis Dievas yra toks, koks yra Jėzus Kristus. Mes atpažįstame Dievą darbuose, žodžiuose, pačioje Jėzaus Kristaus prigimtyje. Jei norime pažinti Dievo valią, neieškome jos Senajame Testamente, kūriniuose, žvaigždėse ar kur nors kitur. Mums Dievo valia yra Jėzaus Kristaus Evangelija.

Ir kai ieškome Dievo pagalbos, neieškome jos iš žmonių ar dalykų, kuriuose veiktų antgamtinė jėga. Mes ieškome pagalbos iš Jėzaus Kristaus; čia, Europoje, Afrikoje, visame pasaulyje. Mūsų pagalbininkas yra Jėzus Kristus, o ne koks nors asmuo, ne koks nors daiktas, kuriame veiktų antgamtinės jėgos. Mes atpažįstame Dievo valią Jėzaus Kristaus Evangelijoje, o ne žmonėse ar kur nors kitur. Šventoji Dvasia veda mus į tiesą. Tvirtai laikykimės: Jėzus Kristus yra tikrasis Dievas.

Dievas tesi savo pažadus. Jis visada tesės savo pažadus.

Šventoji Dvasia mums sako tiesą. Ji tesi savo pažadus. Ji mums sako: pasitikėk Dievu, jis patikimas, jis įvykdys būtent tai, ką pažadėjo. Bet dabar turime suprasti: Dievo tiesa visada susijusi su amžinuoju gyvenimu. Šventosios Dvasios mokymas susijęs su amžinuoju gyvenimu. Kodėl aš tai sakau? Nes kelis kartus kalbėjausi su broliais ir seserimis, kurie buvo labai nusivylę. Jie turėjo problemų, o tada atėjo tarnybos brolis, dvasininkas, ir pasakė jiems: „Nesijaudink, viskas bus gerai“ – o taip nenutiko. Pažadas nebuvo ištesėtas. Mieli broliai ir seserys, kodėl šis dvasininkas taip pasakė? Aš asmeniškai tai matau taip, jog šiuo teiginiu jis norėjo paliudyti: „Prisiimu tavo kančios dalį ir tikiuosi, meldžiuosi ir trokštu, kad Dievas dabar padarytų tai, ko mes jo prašome.“ Ir iš tiesų: dažnai taip ir būna. Bet taip pat gali būti, kad Dievas sako: „Ne, aš turiu kitų planų.“ Mes negalime

to paaiškinti ar suprasti, bet tai neturėtų kelti abejonių dėl Dievo meilės. Dievo tiesa visada pirmiausia susijusi su amžinuoju gyvenimu. Dievas tesi savo pažadus. Jis visada tesės savo pažadus. Ir kas laikosi Jėzaus Kristaus mokymo, niekada nebus nusivylęs, nes pasieks amžinąjį gyvenimą.

Chorą sudarė Vakarų Vokietijos krašto bažnyčios jaunimas.

*Užtikrinkime, kad mūsų
„taip“ liktų „taip“: „taip“
Dievui, „ne“ piktajam.*

Antras dalykas, kurio norime laikytis per šias Sekmines: Dievas yra teisingas, jis yra patikimas. Jis suteiks mums amžinąjį gyvenimą, kurį pažadėjo. Jis užbaigs savo darbą ir niekas negali jo sustabdyti. Jei tikėsiu Jėzumi Kristumi ir seksiu juo, pasieksiu amžinąjį gyvenimą. Dievas yra tiesa, jis įvykdo tai, ką pažada.

Šiandien pasaulyje tiesa tapo problema. Taip buvo jau ir anksčiau, prisiminkite Poncijų Pilotą. Kai jis vykdė Jėzaus apklausą, paklausė: „O kas yra tiesa?“ (plg. Jn 18, 38). Tiesa šiandien yra problema daugeliui žmonių. Realybė pateikiama ir interpretuojama labai įvairiai. Tai faktas, ir yra šimtai būdų ją pateikti bei interpretuoti. Šiandien tiek daug žmonių jaučiasi neužtikrintai. Kas gi yra tiesa? Daugelis žmonių yra įsitikinę: mums nesakoma tiesa – už jos kažkas slypi. Dėl to jie gauna informaciją iš tų, kurie iš tikrųjų sako tik tai, ką jie nori girdėti. Ir, turėdamas ribotą patirtį visame pasaulyje, dabar galiu tai patvirtinti: visur tas pats! Dėl šio nepasitikėjimo žmonės nori girdėti tik tai, ką

nori girdėti. Jie nebesidomi niekuo kitu. Ir tai veda prie vis didesnio visuomenės susiskaldymo.

Kas yra tiesa? Broli, sese, Jėzaus Kristaus Evangelija yra tiesa. Ji visada buvo tiesa ir amžinai ja liks. Jėzaus Kristaus Evangelija – mes matome pasaulį ir tai, kas vyksta pasaulyje, Evangelijos šviesoje. Mes matome savo aplinkinius Evangelijos šviesoje. Mes matome savo gyvenimą Evangelijos šviesoje. Mes matome ateitį, savo ateitį ir pasaulio ateitį Evangelijos šviesoje. Tvirtai laikymės šio trečiojo punkto: mums Evangelija yra tiesa ir mes tvirtai laikomės šios tiesos bei orientuojame savo sprendimus ir gyvenimą pagal šią tiesą.

Šventoji Dvasia mums sako tiesą ir apie mus pačius. Iškart kyla mintis: O varge, taip, dabar viskas tuoj taps negražu. Šventoji Dvasia liudija apie Jėzų Kristų. Ji parodo mums jo šlovę, jo tobulumą. Ir jei nesu visiškai kvailas ir nesąžiningas sau, turiu pripažinti: o, man dar toli gražu iki to. Ir tai tiesa:

Apačioje: krašto apaštalai Pöschel, Lambert, Schulte, Krause, Ekhuya ir Ehrich (iš kairės į dešinę)

Šventoji Dvasia leidžia mums suvokti savo pačių polinkį klysti. Ji mums aiškiai pasako: be malonės negalite būti išgelbėti. Bet ji taip pat mums pasako, kaip galime gauti malonę. Šventoji Dvasia parodo mums, kokie esame iš tikrųjų. Taip, esame netobuli, mums reikia malonės

ir šiame kelyje galime ją gauti. Tačiau Šventoji Dvasia taip pat sako mums tiesą apie mus pačius. Tiesą apie tave ir kiekvieną žmogų. Ji mums sako: Dievas tave myli tokį, koks esi šiandien. Dievas tave myli, Dievo Sūnus paaukėjo savo gyvybę už tave. Dievas tave myli. Kai visi tave atmeta ir smerkia: neklausyk jų, klausyk Dievo. Jis tave myli. Tai yra tiesa. Tu esi Dievo vaikas, mylimas Dievo. Šventoji Dvasia mums sako tiesą.

Šventoji Dvasia ne tik sako mums, ką turėtume daryti, bet ir ką galime daryti. Prieš kelias savaites kalbėjausi su jaunimo grupe. Viena sesuo paklausė: „Vyriausiasis apaštale, pasakyk mums, kaip galiu atpažinti Dievo man duotas dovanas? Žinoma, jei kas nors gali gražiai dainuoti, tada nesunku atpažinti: o, Dievas jam suteikė dainavimo dovaną – bet mano atveju tai akivaizdžiai nėra taip aišku.“ Tada aš pasakiau jaunimui, jog iš tikrųjų tai gana paprasta: tiesiog daryk tai, ko Dievas tavęs prašo. Dievas tau sako tiesą, ir kai darysi tai, ko Dievas tavęs prašo, atrasi, kiek dovanų turi. Atrasi, kad gali daryti tai, ko Dievas tavęs prašo. Ir tada tavo santykiai su Dievu taip pat bus tvarkoje. Jei ateisi pas Dievą ir sakysi: o, mielas Dieve, aš galiu gerai dainuoti, kaip galėčiau tau tarnauti? Tuomet pats nustatysi tarnystę. Bet jei ateisi pas Dievą ir sakysi: Dieve, ko tu iš manęs tikiesi? Dievas tau primins: sakiau paskutinėse pamaldose, daryk tą arba aną. Tada suprasi, kad ir tu gali tai padaryti, ir atrasi savyje dovanų, apie kurių turėjimą net nežinojai.

Žinau, kad senasis Naujosios apaštalų bažnyčios mokymas teigė, jog Dievas per pamokslą parodo

mums veidrodį ir sako: pažvelk dabar į savo vidų. Tai vis dar galioja. Mieli broliai ir seserys, Dievas padeda mums atpažinti save. Jis tai daro pirmiausia per pamokslaujimą žodį. Norime tai priimti ir tiesiog atitinkamai elgtis. Prieš pamaldas buvau tarnų kambaryje. Ten, kaip dažnai būna visame pasaulyje, ant sienos pamačiau savo nuotrauką, darytą prieš dvylika metų, kai buvau ordinuotas. Šalia jos paprastai būna veidrodis. Tai padeda man suvokti, kad laikas bėga. Jūs mane turbūt suprantate: kai tik žiūriu į nuotrauką, vis dar atrodau jaunas. Bet tai ne realybė, toks nebesu. Dievas mums veidrodyje parodo, kokie esame šiandien. Pamoksle jis pasako tiesą apie mus, ir aš jūsų vėl prašau: stenkimės pamokslą pritaikyti praktiškai. Tai yra tiesa apie mus.

Šventoji Dvasia taip pat nori padėti mums tapti teisingais ir tikrais Kristaus mokiniais. Dievas yra teisingas, jis patikimas, jis tesi savo pažadus. Esame davę daug pažadų Dievui. Norime atsisakyti blogio ir sekti Jėzumi Kristumi tikėjime ir paklusnume. Užtikrinkime, kad mūsų „taip“ liktų „taip“: „taip“ Dievui, „ne“ piktajam. Būkime ir likime tikrais Kristaus sekėjais.

Šiandien žmonės švaisto tiek daug laiko ir energijos bandydami save pateikti taip, kaip nori atrodyti kitų atžvilgiu. Žinote, man tai tikrai kelia problemų. Žmonės švaisto tiek daug laiko ir energijos bandydami save pateikti. Jie nori, kad juos matytų būtent taip. Žmonės nori įtikti žmonėms, būti jų pastebėti, pripažinti ir gerbiami. Tikras krikščionis stengiasi įtikti Dievui. Jis išnaudoja jam duotą laiką, iš Dievo gautą stiprybę ir energiją, kad augtų pagal Jėzaus Kristaus paveikslą. Jis nori labiau už viską įtikti Dievui. Jis nori būti tikras Jėzaus Kristaus pasekėjas. Mieli broliai ir seserys, štai paskutinis dalykas, kurio norime laikytis per šias Sekmines: norime tapti tikraisiais Jėzaus Kristaus pasekėjais. Šventoji Dvasia padeda mums pažinti save ir padeda mums keistis. Ji nori mus perkeisti, kad taptume vis panašesni į Jėzų Kristų. Tai yra Šventosios Dvasios darbas. Ji mums sako tiesą apie Dievą, apie mūsų aplinkinius, apie ateitį ir apie mus pačius. Amen.

Vyriausiasis apaštalas: „Taigi, mieli broliai ir seserys, šią akimirką turiu trumpam nutraukti šių pamaldų pamokslą

Vyriausiojo apaštalo padėjėjo Helge Mutschler paskyrimas

Krašto apaštalai ir jų padėjėjai iš kairės į dešinę: Mkhwanazi, Martig, Tshisekedi, vertėjas Müller, Ernst (uždengtas), Isnugroho, Woll (uždengtas), krašto apaštalas Schnabel, krašto apaštalas Minio, Mutschler, krašto apaštalas Deubel (uždengtas)

dalį. Žiūriu į veidrodį, o tada? Savaimė suprantama – matau pats: vyras sensta. Praėjusį rugsėjį man sukako 65 metai ir nusprendžiau išeiti į poilsį kitais metais, per 2026 metų Sekmines. Taigi, atėjo laikas, metais anksčiau, paskirti įpėdinį. Galite įsivaizduoti, kad tai nėra taip lengva. Ilgai meldžiausi, iš tiesų, grūmiausi su Dievu, kad jis parodytų man žmogų, kurį pasirinko būti mūsų vyriausiuoju apaštalu. Ir žinau, kad daugelis apaštalų ir daugelis brolių bei seserų taip pat tai sakė Dievui ir meldėsi kartu su manimi. Mieli apaštalai, mieli broliai ir seserys, Dievas išklaušė šią maldą. Šiandien galiu visiškai užtikrintai ir aiškiai paskelbti, ką Dievas pasirinko būti mūsų kitu vyriausiuoju apaštalu. Tai – krašto apaštalo padėjėjas Helge Mutschler iš Šiaurės ir Rytų Vokietijos krašto bažnyčios. Šiandien jį paskirsiu vyriausiojo apaštalo padėjėju. Ir jei Viešpats dar neateis iki to laiko, o aš vis dar būsiu gyvas, ordinuosiu jį vyriausiuoju apaštalu kitais metais per Sekmines Keiptaune, Pietų Afrikos Respublikoje. Krašto apaštalo padėjėjas Mutschler kalba vokiškai, angliškai ir prancūziškai. Galite įsivaizduoti, kaip jis dabar jaučiasi. Mieli broliai ir seserys, jei visi broliai bei seserys visame pasaulyje dabar pasiųstų trumpą maldą Dievui ir pasakytų gerąjį Viešpačiui: „Padėk Jam“, galiu tikėti, kad ši malda suveiks. Jis tai pamatys, o mes tai patirsime.“

Krašto apaštalo padėjėjas Mutschler: „Mieli broliai ir seserys, mieli svečiai ir draugai, esmė yra ta: kad kartu visoje žemėje giedotume Viešpačiui šlovę ir garbę. Norėčiau užsifikuoti šiuos žodžius, nes šiandien Sekminės, ir būtent viskas yra apie tai. Tai Dievo kvietimas, ir aš juo visiškai pasitikiu, ir esu tikrai laimingas, kad galiu eiti tikėjimo keliu kartu su vyriausiuoju apaštalu ir su jumis visais visoje žemėje, kol ateis mūsų Viešpats Jėzus Kristus. Melsiuosi už jus visus. Leiskite ir man paprašyti: prašau, melskitės už mane.“

ESMINĖS MINTYS

- Šventoji Dvasia mums sako tiesą apie Dievą.
- Šventoji Dvasia mums sako tiesą apie mus pačius.
- Ji padeda mums tapti tikraisiais Kristaus liudytojais.

Krašto apaštalo S. Pöschel pamaldos Lietuvoje

Krašto apaštalo S. Pöschel pamaldos Kaune

Krašto apaštalas Stefan Pöschel kovo 23 d. laikė pamaldas Kauno NAB bendruomenės bažnyčioje. Pamaldoms paimtas Žodis iš Evangelijos: „Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas gailestingas“ (Lk 6, 36).

Patarnaudamas prie altoriaus krašto apaštalas kalbėjo: „Šiandien jums perskaičiau Žodį, kuriuo Jėzus kviečia mus elgtis taip, kaip jis elgiasi. Jėzus tikintiesiems sako: „Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas gailestingas.“ Dievas, Tėvas, turi savybę būti gailestingu. Galime pasiskaityti, kad jis jau senajai tautai įrodė savo gailestingumą. Jis suteikė jiems orientyrą, parodė jiems savo meilę ir šilumą. Pats Mozė sakė: „Dieve, Tu esi gailestingas.“ Išėjimo knygos 34 skyriuje, 6 sakinyje galime perskaityti: „Viešpats, Viešpats, esu gailestingas ir maloningas Dievas, lėtas pykti, kupinas gerumo ir ištikimybės.“

Jėzus Kristus atskleidžia Dievo Tėvo savybę: jis yra maloningas savo vaikui. Tai yra viena iš gailestingumo formų. Yra dar kita gailestingumo forma – atjauta, kai Dievas užjaučia žmogų... Tai reiškia, kad jo gailestingumas buvo toks didelis, jog jis savo Sūnų atsiuntė pas žmones... Dievo gailestingumas taip pat reiškia, kad jis yra kantrus su žmonėmis. Istorijose iš Biblijos mes žinome, kad jis dažnai patirdavo žmonių pasitraukimą nuo jo. Jis dažnai jiems aiškino, kaip jie turėtų elgtis, bet žmonės manė žinantys

geriau už jį. Ir kai jis atsiuntė Jėzų Kristų, buvo daug tokių, kurie nieko nenorėjo žinoti apie Jėzų. Tokioje situacijoje mes kaip žmonės dažnai prarandame kantrybę... O koks yra mūsų tikėjimo tikslas? Mes laukiame Jėzaus Kristaus sugrįžimo ir kiekvieną dieną meldžiame to. Ir kartais galbūt tampame nekantrūs... Taigi, girdėjome apie keletą gailestingumo formų: malonė, atjauta ir kantrybė. O tas, kuris visa tai įkūnijo, buvo Jėzus Kristus, savo žodžiuose, savo darbuose. Visa tai galime skaityti Evangelijose. Jėzus Kristus buvo čia, žemėje, kad savo mokiniams galėtų parodyti, kaip reikia gyventi. Jis visa tai parodė savo pavyzdžiu... Jis stovėdavo šalia kaip draugas, duodavo patarimus, kaip jie galėtų geriau pasielgti ir visada tai darė su meile, niekada tai nebuvo paženklinta kietumu.“

Pamokslą pabaigoje krašto apaštalas Stefan Pöschel pasakė: „Galbūt turime tą jausmą, kad mūsų yra labai mažai bendruomenėje ir klausiamo savęs, kur yra kiti, juk mūsų buvo daugiau... Ir galbūt tampame nekantrūs, sakome: 'Kaip jie iki šiol nesuprato, kur yra esmė? Koks mažas jų tikėjimas!' Tai būtų neteisinga. Galvokime, veikime, kalbėkime kaip Jėzus Kristus, nepaliaujamai eikime ir kvieskime. O mes? Mes norime likti ištikimi ir norime atrakinti bažnyčią, į ją įeiti ir melstis, kad tuščios vietos būtų užpildytos, kad jie sugrįžtų. Kad galėtume pasakyti: 'Tavo vieta yra paruošta bendruomenėje.' Tada galvosime, kalbėsime, veiksime kaip Jėzus Kristus, tada būsime pasekę Jėzaus patarimu, kuriuo jis sako: „Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas gailestingas.“

Krašto vyresnysis A. Andrijanov pamaldose Kretingos NAB bendruomenėje

Krikštytos bendruomenėje

Kretingos NAB bendruomenėje liepos 20 d. krašto vyresnysis Andrej Andrijanov laikė pamaldas Žodžiu iš Šventojo Rašto: „Tuo tarpu bažnyčia visoje Judėjoje, Galilėjoje ir Samarijoje džiaugėsi ramybe. Ji tvarkėsi ir veikė su Viešpaties baime ir vis augo, Šventosios Dvasios globojama” (Apd 9, 31).

Krašto vyresnysis kalbėjo, kad „ramybė yra Dievo karalystės požymis. Tokia ramybė - tai ne tik konfliktų nebuvimas, bet visapusiška taika, kylanti iš Dievo buvimo ir veiklos... Šventosios Dvasios veikimas sukuria galimybes augti ir atsinaujinti bendruomenėse.”

Pamaldose suteiktas Šventasis vandens Krikštas Auristėjai Visgirdaitei. Šventasis vandens Krikštas reiškia atitolimo nuo Dievo pabaigą ir gyvenimo Kristuje pradžią. Krikšto metu tėvai už vaiką prisiima tikėjimo į Jėzų Kristų išpažinimą ir atsakomybę auklėti Evangelijos Dvasioje. Trejybės vardu atliktas Krikštas apjungia krikščionis tarpusavyje. Naujojoje apaštalo bažnyčioje krikštytas žmogus įgauna teisę kas kartą priimti Šventąją Vakarienę.

Garbingas jubiliejus

Sveikiname Jurbarko NAB bendruomenės diakoną Antaną Sniečkę, Viešpats padovanojo Jums gražią, prasmingą ir šviesią gyvenimo kelionę, kurioje tiek daug meilės, darbų ir palaiminimų. Tegul jis ir toliau saugo, stiprina ir lydi kiekvieną Jūsų dieną. Su 80-uju gimtadieniu – su dėkinga širdimi už praeitį ir su viltimi ateičiai! Diakonas Antanas Sniečkus mūsų bažnyčioje nuo 1994 metų, 2001 metais apaštalas (dabar poilsyje) W. Schorr ordinavo jį diakono tarnystei, kurią jis garbingai atlieka ir dabar.

Jurbarko NAB bendruomenės diakonas Antanas Sniečkus

Jubiliatė Trauta Vasiliauskienė su dukra Diana

Ištikima tikėjimo sesutė

Trauta Vasiliauskienė viena pirmųjų NAB Rūdaičių bendruomenės narių, kuriai apaštalas (dabar krašto apaštalas poilsyje) Armin Brinkmann suteikė Šventąją Paženklintą 1991 metais. Kartu su tikėjimo sesute į NAB bendruomenę atėjo ir jos šeima. Vyras Alfonsas buvo ordinuotas diakonu, o sūnus Manfredas – diakonu, vėliau ordinuotas kunigo tarnystei, dabar yra Kretingos NAB bendruomenės vadovas. Trauta Vasiliauskienė, kol leido sveikata, buvo aktyvi bažnyčios narė – giedojo chore, aktyviai dalyvavo bendruomenės renginiuose, išvykose kartu su vaikų šeimomis. Alfonso ir Trautos Vasiliauskų šeimoje išaugo trys dukros ir sūnus, 5 anūkai ir 8 proanūkiai. Dabar Trauta gyvena kartu su dukters Dianos šeima. Sveikiname Trautą Vasiliauskienę 90 -ojo gimtadienio proga, dėkojame Dievui už Jus – už Jūsų gyvenimą, už Jūsų širdį, už šviesą, kurią dalinate aplinkiniams. Linkime, kad kiekviena ateinanti diena būtų palaiminta Dievo, o kiekvienas rytas – kupinas ramybės ir vilties.

JĖZAUS GIMIMAS

PAGAL LUKO 2,1–20

*Angelas Gabrielius
siunčiamas į Nazaretą, kur
gyvena Marija, susižadėjusi
su Juozapu...*

Gabrielius nueina pas Mariją
ir sako jai: „Nebijok; tu radai
malonę pas Dievą! Tau gims
sūnus, kurį pavadinsi Jėzumi.
Jis yra Dievo Sūnus.“

Po kurio laiko ciesorius
Augustas išleidžia įsakymą: visi
jo valstybės gyventojai turi būti
suskaiciuoti.

Tam kiekvienas turi keliauti
į miestą, iš kurio kilusi jo
šeima. Ten jie suskaiciuojami ir
užregistruojami. Marija keliauja
su Juozapu į jo
gimtąjį miestą Betliejų.

Atkeliavę į Betliejų, Marija
ir Juozapas neranda vietos
užeigoje. Miestas pilnas
žmonių.

Jėzus gimsta. Marija suvysto jį
vystyklais ir paguldo ēdžiose.
Naktį piemenys gano savo
bandas laukuose. Staiga
nušvinta – tarsi dienos šviesa.
Piemenims pasirodo angelas;
jie labai išsigąsta.

Bet angelas jiems taria:
 „Nebijokite! Šiandien Betliejuje
 gimė Išganytojas, pasaulio
 Gelbėtojas. Jūs rasite
 naujagimį, suvystytą vystyklais
 ir paguldytą ēdžiose.“
 Tada dangiškoji kareivija
 atsiranda prie angelo ir
 pagarbina jį giesme: „Garbė
 Dievui aukštybėse, o žemėje
 ramybė jo mylimiems
 žmonėms.“
 Angelai pakyla į dangų.
 Piemenys nusprendžia:
 „Bėkime į Betliejų pažiūrėti, kas
 ten įvyko, ką Viešpats mums
 paskelbė.“

Jie nubėga į miestą ir randa
 Mariją, Juozapą ir kūdikį
 ēdžiose.

Piemenys visur pasakoja, ką
 angelas jiems paskelbė apie
 kūdikį. Piemenys grįžta prie
 savo bandų. Jie šlovina Dievą ir
 dėkoja jam už tai, ką girdėjo ir
 matė.

SVEČIUOSE PAS JOŠUĄ GERNSYJE (NORMANDIJOS SALOS)

Esame keturių asmenų šeima: mano mama Lynn, mano tėtis Ernst, mano sesuo Danielle ir aš. Fone galite matyti Sent Piter Porto kalėdines šviesas. Mano mama anksčiau dirbo optikos asistente, o mano tėtis yra auditorius. Mano sesuo lanko tą pačią mokyklą kaip ir aš, ir yra dešimtoje klasėje.

Mano vardas Jošua ir man 13 metų. Gyvenu Gernsyje, vienoje iš salų, esančių prie Prancūzijos krantų Lamanšo sąsiauryje.

Normandijos salos priklauso Anglijos karaliui, bet nepriklauso Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei. Gernsio valdą sudaro Gernsio, Oldernio, Sarko, Hermo ir kelios kitos mažesnės salos.

Sostinė yra Sent Piter Portas. Gernsyje gyvena apie 60 000 žmonių. Turiu daug draugų ir man čia patinka.

Įvairių Normandijos salų gyventojai turi gyvūnų pravardes. Mes Gernsyje esame „les ânes“ – asilai. Manau, taip yra todėl, kad Sent Piter Porto gatvės tokios stačios, o asilai kartais naudojami sunkiems kroviniams gabenti. Gernsio gyventojai šią pravardę laiko stiprybės simboliu, o kaimyninės Džersio salos gyventojai ją interpretuoja kaip užsispyrimą.

Mokausi devintoje klasėje ir turiu labai gerus mokytojus. Mėgstu beveik visas sporto šakas, bet labiausiai mėgstu futbolą. Neseniai pradėjau treniruotis viename klube. Taip pat mėgstu žaisti domino su šeima; o taip pat tenisą su tėčiu bei dėde.

Deja, čia negalime laikyti augintinio. Pietų Afrikoje, kur gimiau, turėjau mišrūnę vardu Sally. Labai jos pasiilgau. Nuotraukoje iš Keiptauno taip pat galite matyti mano prosenelę Ma Margie ir močiutę Ma Vivienne.

Mano mėgstamiausias valgis yra pica, ir aš visada alkanas. Gernsio saloje nėra greito maisto restoranų tinklų.

Kiekvieno mėnesio pirmąjį ir trečiąjį sekmadienį pamaldas švenčiame krikščionių centre, vadinamame „Les Cotils“. Mes neturime savo bažnyčios pastato. Mūsų bendruomenę sudaro septyni nariai ir kunigas. Tai labai skiriasi nuo Keiptauno, kur yra daug didelių bendruomenių. Visa mūsų bendruomenė sudaro chorą, o aš šiuo metu mokausi groti fleita.

Nuotraukoje aš su mūsų konfirmacijos mokytoja ir Danielle jos konfirmacijos dieną. Kitais metais aš būsiu konfirmantas.

Atgaila – atsivertimas išganymo kelyje

Žodis skamba kaip sąžinės graužatis ir gėda. Tačiau „atgaila“ iš tikrųjų reiškia problemos suvokimą ir naują orientaciją: absoliučiai būtina kiekvienam, norinčiam pasiekti savo tikslą. Tai aiškinama vyriausiojo apaštalo mokymo laiške.

Sekminių pamoksle apaštalas Petras paskelbė, kad Jėzus Kristus yra Išganytojas, Dievo siųstas išgelbėti savo tautą. Tada jis paaiškino jo klausantiems, ką jie turi daryti, kad pasiektų išganymą: „Atsiverskite, ir kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jums nuodėmės, tada gausite Šventosios Dvasios dovaną“ (Apd 2, 38).

Išganymas Senajame Testamente

Jėzaus Kristaus siūlomas išganymas skyrėsi nuo to, ko siekė Izraelio tauta. Senajame Testamente pamaldūs žydai labiausiai tikėjosi, kad Dievas suteiks jiems taiką ir gerovę žemėje. Jų išganymo idėja buvo susijusi su jų istorija. Dievas įsikišo, kad išlaisvintų Izraelį iš Egipto vergijos. Tada jis nuvedė juos į žemę, kurioje tekėjo pienas su medumi. Dievo įsikišimas buvo laisvas veiksmas, pagrįstas vien jo meile. Už tai jis reikalavo, kad jo tauta paklustų jo įstatymui.

Vėliau kilo daug karų ir galiausiai – po karinio pralaimėjimo – dalis žmonių buvo ištremti į Babiloną. Pranašai aiškino, kad ši tremtis įvyko dėl nepaklusnumo Dievo valiai. Jie ragino ištremtuosius atgailauti. Jei jie pakeis savo požiūrį ir vykdys įstatymą, Dievas įsikiš jų labui. Jie galės grįžti į savo žemę ir gyventi taikoje bei klestėjime.

Jėzaus laikais daugelis žydų tikėjosi Mesijo atėjimo, kuris išlaisvins juos iš romėnų jungo ir atkurs Izraelio karalystės buvusią šlovę.

Paprastaiariant, galime pasakyti, kad Jėzaus laikais žydai tikėjosi, jog Viešpats juos išgelbės:

- tiesiogiai įsikiš, kad išlaisvintų juos nuo priešų ir
- leis tiems, kurie laikėsi jo įstatymo, gyventi dieviškoje ramybėje ir materialinėje gerovėje.

Išganymas Naujajame Testamente

Jėzaus Kristaus siūlomas išganymas pirmiausia yra dvasinio pobūdžio. Dievas įsikišo į istoriją, siųsdamas savo Sūnų į žemę. Kristus laisva valia paaukojo savo gyvybę, kad išlaisvintų žmoniją iš nuodėmės jungo. Jis suteikia atleidimą tiems, kurie juo tiki ir atgailauja. Jis suteikia tikintiesiems amžinąjį gyvenimą. Amžinasis gyvenimas yra tobula bendrystė su Dievu naujojoje kūrinyje.

Išganymas yra laisva Dievo malonės dovana, niekas negali jos užsitarnauti (Efeziečiams 2, 4–9). Tačiau jis reikalauja, kad žmogus nuolat stengtųsi įrodyti, jog yra vertas jam suteiktos malonės (Filipiečiams 2, 12). Atgaila yra esminė šių dvasinių pastangų dalis.

Būtina sąlyga išganymui

Apaštalas Petras paaiškino, kad tie, kurie įtikėjo, turi atgailauti, kad galėtų būti pakrikštyti. Taip darydamas jis atkreipia dėmesį į du esminius Jėzaus Kristaus mokymo punktus:

- „Atsiverskite, nes čia pat dangaus karalystė“ (Mato 4, 17).
- „Kas negims iš vandens ir Dvasios, neįeis į Dievo karalystę“ (Jono 3, 5).

Atgailos sąvoka apima ir atgailą, ir atsivertimą. Nusidėjęs turi suvokti savo kaltę, atgailauti (tai yra morališkai kentėti), grįžti pas Dievą, pakeisti savo nuomonę ir priimti elgesį, kuris atitiktų Dievo valią.

Atgaila yra būtina sąlyga krikštui – norėdamas išsivaduoti iš gimtosios nuodėmės, nusidėjęs turi atsisakyti blogio, tikėti Jėzumi Kristumi ir prisiekti jam paklusti.

Atgaila taip pat yra būtina norint gauti asmeninių nuodėmių atleidimą. Kad pamaldose skelbiamas nuodėmių atleidimas turėtų pilną poveikį, turime atgailauti ir atsiversti. Kitaip tariant: turime suvokti savo klaidas, atgailauti dėl jų ir nuoširdžiai pasiryžti keistis bei atitaisyti padarytas skriaudas.

Dievas mums siūlo savo atleidimą kiekvienose pamaldose, ir mes esame už tai dėkingi. Tačiau reikia pripažinti, kad

toks dažnumas gali lemti tam tikrą banalumą. Kas iš mūsų drįstų teigti, kad pilnai atgailaujame kiekvieną kartą, kai išgirstame nuodėmių atleidimą? Pats savaime šis faktas nėra dramatiškas, nes jis kyla iš mūsų nuodėmingos prigimties. Tačiau svarbu, kad suvoktume šį pavojų ir reguliariai savęs šio klausimo klaustume.

Kvietimas atsiversti bei atgailai yra esminė Evangelijos skelbimo ir tuo pačiu apaštalo tarnystės dalis. Tai nereiškia, kad broliai ir seserys yra kalti ar kad juos menkiname. Reikia padėti jiems su meile ir nuolankumu suprasti, ko Viešpats tikisi iš kiekvieno iš mūsų.

Būtina sąlyga naujamajai būtybei

Atgaila ir atsivertimas taip pat neatsiejamai susiję su vidiniu atsinaujinimu, su naujo gyvenimo, kurį gavome, vystymusi. Apaštalas Paulius ragina mus atsikratyti senojo raugo (1 Korintiečiams 5, 7). Daugelis dvasininkų jau yra patyrę šią skausmingą patirtį: kalbėdamiesi su broliais ir seserimis suprantame, kad jie metų metus kartoja tas pačias istorijas ir kad šis senasis raugas apsunkina visą jų tikėjimo gyvenimą. Mūsų reikalas ne juos teisti, o padėti jiems sakant:

„Atsiverskite, nes čia pat dangaus karalystė!“ Pabandykime padėti jiems suprasti šio senojo raugo kenksmingumą ir būtinybę jo atsikratyti. Ši tema dažnai yra jautri, o procesas – sunkus. Tačiau meilė broliams ir seserims neleidžia mums pasiduoti.

Būdas kovoti su blogiu

Kaip Šventosios Dvasios dovanos vaisius, artimojo meilė daro mus jautrius žmonių kančiai. Mes stojame už tuos, kurie kenčia. Mes prašome Dievo atpirkti žmones ir kūrinių nuo blogio. Dievas girdi šias maldas, nes trokšta išgelbėti žmoniją.

Vis dėlto Dievas dažnai nesikiša taip, kaip įsivaizduoja daugelis tikinčiųjų. Pavyzdžiui, jis nenaudoja savo visagalybės, kad nutildytų ginklus, panaikintų neteisę ir sukurtų ilgalaikę taiką. Jis taip pat nenaudoja savo galios, kad priverstų visus paklusti jo įsakymams.

Jo išganomasis darbas siekia užtikrinti, kad visi naujosios kūrinių žmonės galėtų gyventi bendrystėje su juo ir vieni su kitais. Dabartiniame jo išganymo plano etape jis ugdo žmones, kurie yra pašaukti būti šios bendrystės pirmuonimis ir vėliau prisidėti prie kitų žmonių išganymo tūkstantmetėje taikos karalystėje.

Iš to darome išvadą: geriausias būdas mums, kaip atgimusiems iš vandens ir Dvasios, prisidėti prie žmonijos atpirkimo yra „atgailauti“, atiduoti senąjį Adomą mirčiai, kad taptume panašesni į Kristų. Tokiu būdu galėsime „tikėtis“ ir „skubėti“ galutinio žmonijos atpirkimo link („skubinti“ kituose vertimuose; palyginimui 2 Petro 3, 11–13).

Atsivertimas ir atgaila reikalauja asmeninio sąmoningumo. Esame natūraliai linkę skystis dėl viso pasaulyje daromo blogio. Tačiau nesame nekaltos aukos. Kiekvienas iš mūsų esame problemos dalis! Žinoma, nesame nusikaltėliai. Žinoma, stengiamės gerbti Dievo valią ir žmonių įstatymus. Ir taip, yra daug žmonių, kurie elgiasi daug blogiau nei mes! Tačiau pripažinkime, kad esame toli gražu ne tobuli! Turime pripažinti, kad ir mes savo klaidomis prisidedame prie blogio galios.

Vėlgi, tai ne apie kaltės jausmą ar savęs menkinimą. Tiesiog turime pripažinti, kad kiekvienas iš mūsų esame šiek tiek atsakingi už problemą. Ir turime suprasti, kad sprendimas taip pat yra mūsų pačių. Galime padėti pagerinti situaciją keisdami savo požiūrį ir elgesį, kad vis labiau panašėtume į Kristų. Kuo labiau į jį panašėsime, tuo mažiau kelsime rūpesčių kitiems!

Kviesdama ir vedama mus į atgailą, Šventoji Dvasia trokšta, kad pripažintume, jog esame ir problemos, ir sprendimo dalis! Tai taikoma visais lygmenimis: santuokoje, šeimoje, bažnyčioje ir visuomenėje...

Kaip minėta aukščiau, kvietimas atgailai ir atsivertimui yra esminė Evangelijos skelbimo dalis. Taip pat ir Bažnyčios užduotis. Viešpats nesiunčia savųjų į pasaulį, kad moralizuotų savo amžininkus. Tačiau jis tikisi, kad skelbsime atgailą savo pavyzdžiu!

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Simon Heiniger

Buvęs krašto apaštalo padėjėjas Helge Mutschler per Sekmines buvo paskirtas vyriausiojo apaštalo padėjėju

Meilėje. Pasitikėjime. Su Dievu.

Ne valdžia, o meilė ir artumas žmonėms: Pirmajame pokalbyje vyriausiojo apaštalo padėjėjas parodo, kaip jis mąsto, jaučia – ir tiki.

Nuo vakar tai patvirtinta! Su Helge Mutschler paskyrimu vyriausiojo apaštalo padėjėju, Naujoji apaštalių bažnyčia turi vyriausiojo apaštalo Jean-Luc Schneider įpėdinį. Jo laukia dar ilgas kelias iki ordinavimo per 2026 m. Sekmines – tai laikas pažinti pasaulinę bažnyčią. Ir laikas pasaulinei bendruomenei taip pat pažinti jį. Jis jau atvirai, sąžiningai ir su spurdančia širdimi atsakė į pirmuosius klausimus pokalbyje su Simon Heiniger, Tarptautinės Naujosios apaštalių bažnyčios komunikacijos vadovu.

Simon Heiniger: Mielas apaštale, pradžiai keli faktai. Esate 875-asis Naujosios apaštalių bažnyčios apaštalas, o maždaug po metų būsite išventintas dešimtuojų vyriausiuoju apaštalu. Tuomet būsite dešimtą kartą pasakęs „taip“ dvasinei tarnystei arba kitaip tariant pavedimui. Ar vis dar prisimenate savo pirmąjį „taip“?

Vyriausiojo apaštalo padėjėjas Helge Mutschler: Kai turėjau tapti jaunesniuoju diakonu, apie tai žinojau. Jau tada, 1994 m. rudenį, krašto vyresnysis aplankė mane mano tėvų svetainėje Freudenštate. Žinojau, kad netrukus po to persikelsiu studijuoti į Hanoverį. Dėl šios priežasties jam pasakiau: „Hansai, netrukus vyksiu į Hanoverį studijuoti; nėra prasmės čia priimti tarnystę.“ Vis dar puikiai prisimenu jo reakciją. Jis garsiai sušuko: „Tarnystė yra tarnystė.“ (juokiasi) Iš šiandienos perspektyvos tai gali skambėti kiek keistai, bet turiu pasakyti, kad tai palaužė pasipriešinimą – ne dėl žodžių, bet dėl to, kad pajutau, jog už to slypi kažkas didingo ir kad pasakyti „ne“ buvo neįmanoma.

Iš vėlesnių tarnysčių žingsnis nuo diakono iki kunigo man buvo didelis, ir turėjau apie tai kurį laiką pagalvoti. Nuo pat pradžių jaučiau savo „taip“, bet man reikėjo laiko. Dar daugiau laiko reikėjo žengti žingsnį apaštalo tarnystės link.

Vyriausiojo apaštalo padėjėjas Helge Mutschler pokalbyje su vyriausiuoju apaštalu Jean-Luc Schneider

Nors pasitikėjau Dievo pašaukimu, visa tai man nebuvo lengva. Turėjau darbą, kuris man patiko, o tapimas apaštalu juk pakeičia visą gyvenimą. Tačiau šį „taip“, taip pat susijusį su ištikimybės Jėzui Kristui ir vyriausiajam apaštalui priesaika, labai giliai jaučiau ir sąmoningai jį daviau.

Na... o dabar klausimas apie vyriausiojo apaštalo padėjėjo vaidmenį... (trumpa pauzė). Iškart viduje pajutau: tai milžiniškas reikalas. Bet jei vyriausiasis apaštalas kreipiasi į mane su šiuo klausimu, tai jis ateina iš Dievo. Jis to meldė. Neturiu kitos išeities, kaip tik pasitikėti Dievu. Todėl tai priimu... Priimu šį kvietimą su labai aiškiu vidiniu „taip“ tikėjime ir pasitikėjime Dievu.

Per pastaruosius 50 metų mūsų bažnyčia nuolat kito. Kuri sena gera tradicija Jums prie širdies ir koks pokytis Jums buvo ypač reikšmingas?

Sielovada! Sielovada buvo mūsų bažnyčios ramstis. Tokia graži tradicija. Ir aš puikiai įsivaizduoju, kad ji vėl taps didesniu dėmesio centru. Tai yra santykių kūrimas, bet ir jų palaikymas. Norėčiau, kad tai įvyktų... kad išsivystytų „sielovados troškimas“. Nes tai gali būti graži patirtis visiems dvasininkams. Sielovada jungia. O kur yra ryšys, ten prasideda dangaus paguoda ir džiaugsmas.

Kalbėdamas apie šį pokytį, ypač galvoju apie vyriausiąją apaštalą Hans Urwyler ir asmeninę atsakomybę. Esu labai patenkintas tuo. Džiaugiuosi, kad vis labiau

įmanoma be baimės kalbėtis apie tikėjimą. Kalbėtis apie tikėjimą tarpusavyje be išankstinio nusistatymo ir lygiomis teisėmis yra labai vertinga. Šiandien nebejaučiu tiek daug spaudimo ar lūkesčių, koks turėčiau būti ar kaip mąstyti, veikiau jaučiu didesnę priėmimą ir leidimą būti, ir laiku tai nuostabių pokyčių.

Vieniems viskas vyksta per greitai, kitiems – per lėtai. Vieni klausia: „Ar tai vis dar mano bažnyčia?“

Kiti: „Ar ji kada nors gali tapti mano namais?“

Taigi, kas galėtų ir kas turėtų būti patenkinti?

Nesu suinteresuotas kam nors „įtikti“. Tai ne mano ir ne apaštalo tarnystės užduotis. Kalbama apie tiesą ir aiškumą. Ir yra tiesa... Kas yra tiesa? Jėzus Kristus. O aplink šią tiesą egzistuoja įvairovė ir patys įvairiausi požiūriai. Kaip spalvinga gėlių pieva: tokia gali būti įvairi bendrystė. Ir kaip gražu, kai gali pasakyti: matau tave, gerbiu tave – net jei esi kitoks. Nes aš pats taip pat esu kitoks nei kiti. Ir man pačiam to reikia, kad kitas žmogus iš savo perspektyvos pasakytų: vertinu tave, Helge, tavo kitoniškumą. Tada ir aš jaučiuosi gerai.

Pagrindinė frazė „vienybė įvairovėje“: svetimoje šalyje dažnai žavimės įvairove, o susidūrę su ja namuose, turime problemų. Kaip to išvengti?

Kaip jau minėjau anksčiau: esu didelis „spalvingų gėlių pievos“ gerbėjas. Tačiau įvairovė veikia tik per dialogą. Dialogas – tai bendras skirtumų įveikimas, nesistengiant jų pašalinti. Dialogas apima: aš gerbiu kitų kitoniškumą.

Pamaldos su seserimi Iluisate (Grenlandija)

Pirmame plane krašto apaštalo padėjėjas Mandla Patrick Mkhwanazi, vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider ir dabartinis vyriausiojo apaštalo padėjėjas Helge Mutschler

Meilė Dievui ir artimui, taip pat mūsų bendras tikėjimas ir tikėjimo principai, Jėzaus sugrįžimo laukimas, apaštalų tarnystė ir t. t. prisideda prie vienybės. Tai mus vienija. Ir jei palaikysime gerą dialogą, įvairovė gali klestėti šioje vienybėje.

Ar buvo situacijų, kai emociškai atitolote nuo Dievo? Kaip „radote kelią atgal“?

Taip, tikrai esu patyręs tokių situacijų. Sunkiu gyvenimo etapu atsiribojau nuo Dievo ir kaltinau jį. Tai tęsėsi kurį laiką, o tada įvyko kažkas nuostabaus. Jaučiau, kad šis Dievas, nuo kurio buvau nusigręžęs, liko su manimi. Maniau, kad jau esu labai stiprus ir užsispyręs. Bet jis buvo dar labiau užsispyręs. (juokiasi) Šis Dievas neatsiriboja, bet ištikimai lieka mano gyvenime. Ir kai tai supratau, netrukus atėjo diena, kai vėl visiškai atsigręžiau į jį, stovėjau prieš Dievą išskėstomis rankomis, apmaščiau jo didybę ir, kaip sakė Jobas: dabar užsidengiu burną rankomis ir daugiau nekalbėsiu. Buvau be galo entuziastingas dėl Dievo, dėl jo malonės... ir vis dar esu.

Jūs užsiminėte apie Jobą...

Per tą laiką labai dažnai skaičiau Jobo knygą, bandydamas joje rasti atsakymus. Galiu tikrai suprasti, kaip klysta Jobas

draugai... tie pasenusių pažiūrų, laikantys save išmintingais žmonės. Diskutuodamas su jo draugais, neradau sau atsakymo... Kol kažkur netoli Jobo knygos pabaigos mane apšvietė šviesa. Jobas reikalauja atsakymų iš Dievo. Dievas atsako: taigi, Jobai, aš girdėjau tavo klausimus. Dabar turiu keletą klausimų tau: kas sukūrė žemę? Kas sukūrė žvaigždes? Tai tęsiasi kurį laiką. Jobas nuolankiai tyli. Bet Dievas tęsia. Jobas nesileidžia įtikinamas. Ir pačioje knygos pabaigoje Jobas tiesiog sako: dabar žinau, kad tu, Dieve, gali viską. Dialogas baigėsi, reikalas išspręstas. Man prireikė daug laiko, kad tai suprasciau. Atsakymas į kančią yra toks paprastas, tačiau toks sunkus. Atsakymas į kančią yra: Dievas.

Nuo 2021 m. taip pat esate krašto apaštalų susirinkimo narys. Koks buvo pirmasis susirinkimas?

(Juokiasi) Tai buvo techninis bandymas, atliktas likus trims dienoms iki nuotolinio krašto apaštalų susirinkimo pandemijos metu. Vienas po kito krašto apaštalai trumpam įjungė mikrofonus, kad patikrintų, ar viskas veikia.

Pirmasis susirinkimas gyvai buvo įspūdingas. Žinoma, jaučiau didelę pagarbą visiems šiems senbuviams ir

Kaip krašto apaštalo padėjėjas Helge Mutschler kelis kartus buvo kviečiamas į kitų krašto bažnyčių jaunimo dienas

patyrusiems Dievo vyrams. Tada, visų akivaizdoje, vyriausiasis apaštalas kvietė visus pasisakyti įvairiomis temomis ir klausė mūsų nuomonės. Labai jaudinausi... bet, kita vertus, jaučiausi labai šiltai, su meile priimtas. Jaučiau palengvėjimą.

Per daugelį ankstesnių kelionių laikėte mažesnės apimties pamaldas. Pavyzdžiui, maždaug prieš metus Grenlandijoje. Tačiau 2023 m. buvote su vyriausiuoju apaštalu Konge ir bendravote su beveik 30 000 tikinčiųjų Kanangoje. Kaip apibūdintumėte šią skirtingą patirtį?

Grenlandijoje, Ilulise, kartu su savo kelionės palydovu dalyvavau pamaldose, į kurias atėjo tik viena tikėjimo sesuo. Tada viskas atrodė taip arti, labai intensyvu ir labai šeimyniška. Buvo nepaprastai gražu ir jautru.

Kita vertus, yra Kanangos Konge pavyzdys, kur susirinko 26 000 brolių bei seserų, arba 2019 m. tarptautinės jaunimo dienos. Ten beveik neįmanoma pamatyti nė vieno žmogaus. Ypač didelėse salėse altorius visada gerai apšviestas, o tai reiškia, kad matai tik didelę minią. Ir ten daug sunkiau užmegzti tiesioginį ryšį su žmogumi. Ir vis dėlto – visada galėjau tai jausti – kažkas tvyro ore, ryšys per Šventosios Dvasios galią... tad nesakyčiau, kad jis labiau anonimiškas. Tik Šventoji Dvasia gali tai sukurti. Aš vertinu abi patirtis.

Viena vertus: esu geras toks, koks esu – sukurtas pagal Dievo paveikslą. Kita vertus: esu nusidėjėlis, nes ne visada vykda Dievo valią. Kaip tai dera tarpusavyje?

Tai nesuderinama. Šis ambivalentiškumas yra nesuderinamas ambivalentiškumas. Lygiai kaip ugnis ir

vanduo nesuderinami. Mūsų atgailos ir maldos dieną, taip pat kiekvienose pamaldose prieš maldą „Tėve mūsų“, vėl ir vėl bandome suvokti, kad esame nusidėjėliai. Visiškai įklimpę į nuodėmę... be jokios galimybės patiems iš jos išsivaduoti. Kita vertus, mes taip pat nuolat ugdomės suvokimą: Dievas atleidžia. Nes Dievui aš patinku. Tad galbūt tai tik tariamas prieštaravimas.

Dievas yra aiškus, o žmonės – dviprasmiški. Ar kartais komplikuojame krikščioniškąjį tikėjimą? – Jei taip, kiek jis iš tikrųjų paprastas?

Esmė labai paprasta: Dievas yra meilė ir meilėje nėra baimės. O tobula meilė išveja baimę. Tai ne kažkokie sudėtingi teiginiai, o gili tiesa. Meilė Viešpačiui ir artimajam iš tikrųjų nėra nieko sudėtingo. Mes visada turime grįžti prie šio paprasto tikėjimo.

Apžvalga

05.10.2025	Librevilis (Gabonas)
12.10.2025	Karlsrūhē (Vokietija)
19.10.2025	Kičeneris (Kanada)
02.11.2025	Vellmaras (Vokietija)
09.11.2025	Biulachas (Šveicarija)
16.11.2025	Sent Piteršbergas (JAV)
28.11.2025	Džefrio ģlanka (Pietų Afrika)
30.11.2025	Gabēcha (Pietų Afrika)
07.12.2025	Eberbachas (Vokietija)
14.12.2025	Hamburgas (Vokietija)
21.12.2025	Bensheimas (Vokietija)
25.12.2025	Strasbūras (Prancūzija)
28.12.2025	Afolternas prie Albio (Šveicarija)

New Apostolic Church
International

